

Ben Hendriks gaat met pensioen

Bijna 50 jaar werken voor anderen

Je zou het bijna een afscheidstournee kunnen noemen en het wordt hem ook meer dan gegund. Ben Hendriks wordt voor van alles en nog wat uitgenodigd. Een boottochtje, een workshop friet bakken, een afscheidskoffie met gebak en vele handen schudden bij de jaarbijeenkomst, het zit allemaal in het programma. Zijn huidige collega's van het team Detacheren begeleiden hem zo op een vrolijke manier richting pensioen. Na ruim 49 dienstjaren gaat hij binnenkort dan toch echt stoppen met werken. Reden voor een interview.

Hij moet 16 jaar zijn geweest toen hij tegen zijn moeder zei dat ie een weekendbaantje zocht naast de middelbare school. Zijn moeder tipte hem over een scholieren-job in Cruquius. Zo begon hij in 1975 als verpleegassistent bij Sein, de Stichting Epilepsie Instellingen Nederland. Eerst op zaterdagen en later ook op zondagen. Op zijn 18-de had ie al een vaste aanstelling. Na een intermezzo van 14 maanden (wettelijk verplichte) militaire dienst, kon hij weer bij Sein aan de slag. Ben kwam eerste bij de observatieafdeling van Meer en Bosch in Heemstede, later als assistent-werkleider bij de Cruquishoeve in Cruquius.

PASTOOR

“Bij Sein lag de focus natuurlijk op de gezondheid van de mensen en op de mogelijkheden om daar mee om te gaan. Sein was een gespecialiseerde onderzoeks- en zorginstelling. Er kwamen mensen uit echt het hele land voor onderzoek en observaties. Ik zat in het zorgbehandelteam. Daarin zaten een neuroloog, verpleging, ondersteunende diensten zoals de werkplaats, maar ook de pastoor. Ik moest veel observaties doen en vastleggen in rapporten. Elke maand kwam dat team bij elkaar om alle mensen die in onderzoek waren te bespreken. Ik heb hier ook veel van geleerd.”

WARME SFEER

“Bij Meer en Bosch en Cruquishoeve was er echt nog een familiegevoel. Je had elkaar nodig. De mensen waren erg afhankelijk van de professionals in zorg en woonbegeleiding. Ze bleven tijdelijk of zelfs permanent hier wonen, terwijl zij uit het hele land naar Cruquius kwamen en hun families elders woonden. Het was een warme, positieve sfeer. We wilden het beste voor de mensen. Werk in de werkplaatsen was vooral onderdeel van goed de week door komen, nog niet de harde druk van productie en omzet. Veel kon, er gebeurde ook van alles, we moesten soms ook ingrijpen bij een enkele ruzie, maar tegelijk voelde iedereen zich er thuis en gewaardeerd.”

OMSLAG

Ben ontwikkelde zich zelf steeds verder. Naast de groeiende werkervaring volgde hij eerst de mbo-opleiding Arbeids-

therapie en de hbo-opleiding Maatschappelijk werk. Beide naast het werk en allebei met diploma afgerond. “Ik zag geleidelijk de omslag van zorg naar echte bedrijven. Vier werkplaatsen in de regio werden samengevoegd onder Werkvoorzieningsschap Zuid-Kennemerland. Het ging om Meer en Bosch, Cruquishoeve, Schalkwijkerweg Haarlem en die van Nieuw Unicum in Zandvoort. Er werd meer rationeel en commercieel geredeneerd en gewerkt. Productie, omzet en rendement gingen centraal staan. Dat hoeft niet verkeerd te zijn, maar ik kwam natuurlijk uit de zorghoek.”

Vrijdag betaaldag

In de huidige wereld met digitale betalingen die binnen seconden over de hele wereld plaatsvinden kunnen wij het ons niet meer voorstellen. In zijn tijd bij de werkplaats Cruquishoeve van de epilepsiestichting SEIN bestonden er nog twee categorieën in de sociale werkvoorziening. De mensen in de WSW-B-regeling waren niet in dienst, verrichtten wel het nodige productief werk, maar hadden geen echt salaris. Wel ontvingen zij allemaal zakgeld via de Stichting Beheer Bewonersgelden. Elke vrijdag kregen zij per persoon een papieren zakje met elf gulden en vijftig cent er in. Het zal niemand verbazen dat veel van dit contante geld direct besteed werd aan leuke extraatjes, zoals drank en rookwaar. Elke vrijdag kwam het ventkarretje van de winkel op Cruquius hiervoor speciaal naar de werkplaats. Service van de zaak, zullen we maar zeggen.....

Kijk, de mensen waar wij mee werken zijn in het algemeen goudelijk en ongecompliceerd

ZAKELIJKE ROL

De omslag van sociale naar meer bedrijfsmatig gerunde onderneming werd vooral veroorzaakt door de wijziging in financiering vanuit de rijksoverheid. De methodiek van open einde financiering (dus eventuele exploitatietekorten achteraf dekken) werd vervangen door budgetfinanciering. Ben: “De rol van managers en teamleiders werd zakelijker.

Er werden andere en hogere eisen gesteld aan leidinggeven. Natuurlijk zat er nog de nodige sociale begeleiding van de medewerkers in de leidinggevende functies, maar het werd ook nog meer leidinggeven vanuit doelstellingen op het gebied van omzet en productie.”

OVER DE WERKVLOER

Terug naar de loopbaan van Ben. Hij werkte onder verschillende directies: Jan Bolland, Wim Schut, enkele interim-directeuren, Cees Boon en sinds twee jaar Jeroen Coops. “Elke directeur doet natuurlijk zijn best en heeft zijn eigen sterke en misschien ook wel minder sterke punten. Als je er één wilt uitlichten dan is dat Jan Bolland. Hij werd van Hoofd Werkplaats in Haarlem directeur van de gezamenlijke Paswerk bedrijven. Hij stond er om bekend dat hij gemakkelijk en veelvuldig over de werkvloer liep en contact met de medewerkers had. De mensen konden deze sociale opstelling enorm waarderen.”

INDIVIDUELE DETACHERING

Ben werd na zijn Maatschappelijk werk opleiding Coördinator plaatsingen bij Paswerk Bedrijven (vanaf 1999 kortweg Paswerk) en verzorgde voor het behandelteam van SEIN de arbeidsobservaties. Hierna is hij zich gaan toeleggen op individuele detachering van wsw-medewerkers bij externe werkgevers. Ben: “Onze opdracht is om een vacature op te halen, de juiste kandidaat hiervoor te selecteren en deze definitief te plaatsen bij de werkgever. Na de plaatsing nam de jobcoach de begeleiding op zich. We hebben er nu meer dan 200 bij werkgevers aan het werk. Daar mogen we als Spaarne Werkt best wel trots op zijn.”

Happy Service pakket

Veel sociale werkplaatsen in het land hebben in hun werksoorten altijd wel verpakkingsafdelingen gehad. Inpakken, ompakken, verpakken, het komt in allerlei vormen terug. Ben was in zijn loopbaan een periode productiebegeleider bij een specifieke verpakkingsklus. De toenmalige productnamen ‘Happy Service Pakket’ en ‘De Blijde Doos’ zouden in de huidige tijd tot verschillende interpretaties kunnen leiden. Het waren echter cadeaupakketten voor stellen die een baby hadden gekregen. Menig stel herinnert zich nog de mooie giveaways en kleurrijke waardebonnen voor productkortingen. Allemaal keurig ingepakt door enthousiaste medewerkers van de sociale werkvoorziening.

TROTS

Bij een terugblik over zo’n lange loopbaan is het onmogelijk om alle mooie ervaringen en anekdotes op te lepelen. Natuurlijk heeft ook Ben hier en daar kritische geluiden in die 49 jaar, maar bovenal overheerst bij hem de trots op wat in de regio voor mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt allemaal is gepresteerd. “We hebben zoveel duizenden mensen aan passend, haalbaar werk geholpen. En je weet dat werk zo ontzettend belangrijk is voor de mens. Mee tellen, mee doen, gerespecteerd worden, rekening houden met eventuele beperkingen, enzovoort. Kijk, de mensen waar wij mee werken

zijn in het algemeen goudelijk en ongecompliceerd. Wij zijn er voor hen. We moeten voor hen passend werk waarborgen. Dat moeten we niet, nooit vergeten.”

Met tien kleinkinderen hollen wij van verjaardag naar verjaardag

BLIJ VAN WORDEN

Wat vond hij zelf nou zo leuk aan de functies die met plaatsen en detachering te maken hebben? “Mijn collega’s en ik komen bij zo ontzettend veel verschillende bedrijven en organisaties. De ene keer sta je in een groot productiebedrijf naast een high tech productiemachine te kijken. De andere keer mag je bij het Teylers Museum – het oudste museum van het land - een gesprek voeren tussen historische schatten. En de volgende dag sta je op een zwaar beveiligde opslagplaats van de politie tussen inbeslaggenomen scooters en Maserati’s. De variatie in bedrijfssoorten, culturen en mensen is enorm. Daardoor is elke dag weer anders.”

ZIEKENHUIS-CAO

Ben Hendriks werkt dus al tientallen jaren bij Spaarne Werkt en voorganger Paswerk. Toch is hij formeel vanaf zijn start op tienerleeftijd tot nu toe bij Sein in dienst gebleven. Eigenlijk is hij zelf in een groot deel van zijn werkzame leven gedetacheerd geweest. Hij is de laatste medewerker bij Spaarne Werkt die nog onder de cao voor het ziekenhuiswezen valt.

LABRADOR

Veel collega’s zullen nog willen weten wat de pensionado na zijn loopbaan gaat doen. “We hebben een Labrador van drie jaar, dus dat betekent minstens twee uur per dag lopen. Goed voor de conditie, daar hoeft je niet ook nog eens een sport bij te doen. Ik houd ook van tuinieren her en der. Ik heb zelf twee dochters met zes kleinkinderen. Mijn partner heeft zelf ook kinderen en vier kleinkinderen. Met tien kleinkinderen hollen wij van verjaardag naar verjaardag.” Niemand hoeft zich zorgen te maken om Ben. Hij kan gaan genieten van familie en meer vrije tijd.